

Arrest

nr. 293 613 van 1 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 augustus 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Maxwell OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leidde tot twee treffers in het kader van Eurodac. Een eerste treffer toonde aan dat verzoeker op 30 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije. Een tweede treffer toonde aan dat verzoeker op 14 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

1.3. Op 4 augustus 2023 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 8 augustus 2023 stemden de Bulgaarse overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening.

1.5. Verweerder treft op 11 augustus 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de thans betreden akte. Ze luidt als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het*

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: B.

geboortedatum: 10.01.2003

geboorteplaats: Deh Balo

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K. B., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 26.07.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 30.06.2023 internationale bescherming in Bulgarije vroeg en op 14.07.2023 internationale bescherming in Kroatië vroeg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 04.08.2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene geen familieleden in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan in juli 2021 verlaten te hebben omwille van de taliban en trok via Pakistan (doorreis) naar Iran, waar hij 5 maanden verbleef. Nadien verklaarde de betrokkene dat hij naar Turkije trok, waar hij 1 jaar verbleef. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar Bulgarije trok, waar hij 20 dagen verbleef en enkel zijn vingerafdrukken gaf, maar geen verzoek om internationale bescherming indiende. Daarna verklaarde de betrokkene dat hij via Servië (2 dagen) en Bosnië-Herzegovina (2 dagen) naar Kroatië trok, waar hij 3 dagen verbleef. Hierbij verklaarde de betrokkene dat hij enkel zijn vingerafdrukken gaf maar geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verder verklaarde de betrokkene dat hij via Slovenië (2 dagen), Italië (doorreis), Zwitserland (doorreis) en

Frankrijk (5 dagen) naar België trok, waar hij op 26.07.2023 een formeel verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat België zijn doel was omwille van de goede behandeling van asielzoekers. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Bulgarije en Kroatië. Wat Bulgarije betreft verklaarde de betrokkene dat hij er werd geslagen door de politie en dat de behandeling er slecht was. Wat Kroatië betreft verklaarde de betrokkene dat hij werd opgepakt door de politie, werd geslagen en gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven.

Op 04.08.2023 werden de Bulgaarse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 08.08.2023 stemden ze hiermee in met toepassing van 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 9u en 14u.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Bulgarije.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Bulgarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat België zijn doel was omwille van de goede behandeling van asielzoekers. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zou dan ook neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Bulgarije omdat de behandeling er heel slecht was. Het kwam aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van systeem gerelateerde tekortkomingen, wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij werd geslagen door de Bulgaarse politie. Daaromtrent wensen we alvast te benadrukken dat de betrokkene het nalaat hier enig bewijs voor te leggen of dit staat met concrete verklaringen. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd benadeeld door de Bulgaarse politie. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag bijgevolg worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.

Wat betreft zijn vingerafdrukken, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac- resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Bulgarije en Kroatië. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is bijgevolg niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse en Kroatische autoriteiten volgens artikel 3 van het EVRM.

We wensen aan te geven dat de Bulgaarse instanties op 08.08.2023 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale

bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Bulgarije ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 08.08.2023 hebben de Bulgaarse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> (laatste update op 21.04.2023, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria", die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de European Union Agency for Asylum (EUAA) werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is

te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten.

Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, pagina 46 & 71).

We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van artikel 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, pagina 45 & 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, pagina 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (pagina 72 – 73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, pagina 72 - 73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4).

Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, pagina 1). De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, pagina 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, pagina 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, pagina 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, pagina 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, pagina 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks

een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, pagina 66).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, pagina 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, pagina 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, pagina 3 - 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, pagina 69 - 70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (pagina 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (pagina 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (pagina 14, 15, 71, 75, 76 & 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten naar Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (pagina 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, pagina 1).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, pagina 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 15 & 77).

Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, pagina 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, pagina 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR

duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, pagina 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, pagina 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, pagina 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, pagina 12 & 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, pagina 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, pagina 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, pagina 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, pagina 33 - 34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, pagina 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, pagina 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, pagina 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken.

Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, pagina 79 - 80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt:

in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, pagina 87 - 88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, pagina 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, pagina 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene gezond te zijn. Tot op heden bracht de betrokkene dan ook geen elementen aan die een overdracht naar Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de

povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 81 - 82).

Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, pagina 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Bulgarije niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Bulgaarse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse autoriteiten (4).”

1.6. Op 11 augustus 2023 trof verweerder tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van:

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna het EVRM);
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest);

- artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel"

Hij betoogt als volgt:

Principe

Volgens artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM "niemand mag onderworpen worden aan folteringen of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen". Beiden bepalen waarborgen het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de "annulatierechter" niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen

Toepassing

Uit het dossier en de argumenten hierna blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker elementen in deze specifieke zaak aan de orde heeft gebracht met voldoende aanwijzing dat hij in Bulgarije onderworpen zou worden aan onmenselijk en vernederend behandelingen in strijd met artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voor het eerste wijst verzoeker naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 m.b.t. het beginsel van wederzijds vertrouwen in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel. Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met namen de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdragen van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17 en C-438/17; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C-163/17).

Toch voegt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo eraan toe dat het niet uitgesloten dat de werking van het beginsel van wederzijds vertrouwen in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat er een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoek, in de lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

Meer nog, wijst het Hof op de absolute aard in het artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM opgenomen verbod dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Meer nog, dat wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkt gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, pt. 88 en HvJ, Jawo, pt. 90).

Tenslotte, vestigt verzoeker de aandacht van Uw zetel op de standpunt van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in het kader van artikel 3 van het EVRM. Volgens het Hof, kan een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Ten eerste zijn er in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden om aan te nemen dat, bij zijn terugdrijving naar Bulgarije, hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement.

Zo werd verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten, zonder enige vorm van aanleiding, geslagen en mishandeld alwaar zijn recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam en zijn lichamelijke integriteit wordt geschonden in strijd van artikel 3 van het EVRM.

Ten tweede wijst verzoeker naar de ernstige structurele en systematische tekortkomingen in hoofde van de Bulgaarse autoriteiten in het kader van de internationale bescherming van verzoeker in Bulgarije, alwaar hij in een toestand van een zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt die hem niet in staat stelt om in een menswaardige manier zijn leven in Bulgarije op te bouwen met een nefaste negatieve gevolgen voor zijn fysieke en mentale gezondheid.

Op het niveau van **opvangfaciliteiten**, wordt verzoeker in Bulgarije geconfronteerd met tekortkoming van de Bulgaarse overheid wegens gebreke aan opvangcentrum alwaar verzoeker gedwongen werd destijds op straat over te nachten.

Verzoeker verzet zich tegen een overdracht aan Bulgarije wegens de onmenselijke en vernederende omstandigheden in het opvangcentrum in Bulgarije.

Met een aanzienlijke toevloed van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije, blijkt ontegensprekelijk dat er een structurele gebrek aan opvangfaciliteiten in Bulgarije tot op heden is. Verzoeker loopt een reëel risico om op straat te belanden bij een terugdrijving naar Bulgarije dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker haalt naar boven het AIDA-rapport voor Bulgarije van maart 2023 alwaar de structurele en fundamentele tekortkoming van de Bulgaarse autoriteiten bloot wordt gesteld.

Volgens het AIDA-rapport voor Bulgarije “since 2015 conditions in national reception centres in general have been deteriorating and as a whole, substandard, with support limited to accommodation, nutrition and rudimentary medical help without provision of psychological care or assistance. Apart from the Vrazhdebna shelter in Sofia and the safezone for unaccompanied children in Voenna Rampa and Ovcha Kupel shelters, living conditions in national reception centres remain poor, i.e. either below or at the level of the foreseen minimum standards and despite some partial renovations periodically conducted by the SAR. Except Vrazhdebna shelter and the two safe zones for unaccompanied children in Sofia reception centre, all the other SAR shelters and centres during this seven-year period were maintained solely in a survival mode and have been experiencing recurring problems with the infrastructure and the material conditions, at some instances failing to provide even the most basic services including adequate amenities for personal and community spaces hygiene. Regular water, hot water, repair of utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remain problematic. Vermin infestation, such as bedbugs, lice, cockroaches and rats also remain among the most persisting problems in reception centers for many years. Occupants from all reception centres, except in Vrazhdebna, have complained about the poor sanitary conditions, especially regarding soiled mattresses infested with bedbugs which regularly cause health issues, i.e. constant skin inflammations and allergic reactions. This problem arose after 2013 and has been continuously neglected until 2022. Monthly disinfection, pest control and desacarization began in May 2022, 379 on the basis of contracted services for a period of 12 months and was regularly carried out in all reception centers. However, crumbling buildings and poor sewage and bathroom conditions prevented any significant improvements in this respect and kept sanitation levels to, or below, the necessary minimum”.

Hetzelfde geldt voor **gesloten centrum** in Bulgarije alwaar verzoeker zal terechtkomen bij een mogelijk repatriëren naar Bulgarije. Volgens het AIDA-Rapport: “in previous years, the detention centers were frequently overcrowded due to the increase of the number of asylum applications and to the delayed release for registration of detained asylum seekers. In 2022, pre-removal detention centers were once more close to maximum capacity, while the overall number of persons in detention gradually increase from 119 persons at the end of 2019, to 337 at the end of 2020 and 728 at the end of 2021 and 704 at the end of 2022 out of 16,767 detainees in total placed in both national detention centers throughout the year.

Overall conditions with respect to means to maintain personal hygiene as well as general level of cleanliness remain unsatisfactory. In 2017, it was reported that the number of showers and toilets available

was not sufficient to meet the needs of the detained population, especially when premises are overcrowded. Detainees are allowed to clean the premises themselves. However, they are not provided with means or detergents therefore they have to buy them at their own cost. Clothing is provided only if supplied by NGOs. Bed linen is not washed on a regular basis, but usually once a month.

Nutrition is poor, no special diets are provided to children or pregnant women. Health care is a major issue as not all detention centers have medical staff appointed on a daily basis. A nurse and/or a doctor visits detention centers on a weekly basis, but the language barrier and lack of proper medication make these visits almost a formality and without any practical use for the detainees.

Similar to Busmantsi, communal toilets in Lyubimets were reported to be locked and inaccessible at night. Toilets and showers for women and families with children, though freely accessible, have been found to be dilapidated, dirty and flooded. The collective showers for men, recently refurbished and located in the basement, were accessible in groups twice a day.

Worrying conditions are also reported in police stations where newly arrived asylum seekers may be held upon entry. The European Court of Human Rights (ECtHR) condemned Bulgaria of a violation of Article 3 ECHR due to poor living conditions and insufficient and delayed food provision to children detained in the police station of Vidin.

Uit voorgaanden komt Uw Raad ontegensprekelijk tot het besluit dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije, in casu verzoeker, dermate structurele en systematische tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604.2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Reden waarom verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing de **materiële motiveringsplicht** juncto artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest schendt.

Ten derde, wat de **toegang tot asielpprocedure** betreft, legt het AIDA-rapport voor Bulgarije de structurele en fundamentele tekortkomingen van de Bulgaarse autoriteiten bloot.

Verzoekers om internationale bescherming hebben geen toegang tot grondgebied en procedure om internationale bescherming.

Op heden zijn de Bulgaarse autoriteiten niet in staat de rechten van verzoeker in Bulgarije te waarborgen, aangezien er aldaar een systematische gerelateerde tekortkomingen is in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming.

Vanaf zijn eerste gehoor op de DVZ heeft verzoeker aangegeven dat bij zijn aankomst in Bulgarije, hij door de Bulgaarse autoriteiten **onmenselijke en vernederende** wordt behandeld in strijd met artikel 3 EVRM die het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit waarborgt.

Voorgaande problematiek leest Uw Raad in het AIDA-rapport. Volgens het AIDA-rapport voor Bulgarije maart 2023 pagina 25 e.v., "access of asylum seekers to the territory remained severely constrained in 2022. In 2018, the government banned the access to the 234 km border fence built along the Bulgarian Turkish border as well as the possibility to take pictures or filming it by introducing a 300-meters security zone similar to border arrangements during the communist regime.

(...)

This brought to a dramatic increase of pushback practices. The national monitoring mechanism evaluated the country had established another negative record, with 5,268 alleged pushbacks affecting 87,647 persons. Verbal abuse and physical violence, reported since 2015, 120 as well as the humiliating practices of unlawful detention, strip searches and illegal confiscation of footwear, clothing and other belongings, have reached massive proportions.

(...)

On 30 November the investigative journalists' network Lighthouse published a report exposing the pushback practices in Hungary, Croatia, and Bulgaria, which among others was exposed to maintain the so called "black sites" - clandestine detention centers, where refugees and migrants are denied the right to seek asylum, detained unlawfully and held prior to being forced back to Türkiye. Secret footage – that was meant to remain secret - shot in summer showed a dilapidated former patrol dogs' shed in the backyard of Sredets Border Police precinct on Bulgarian-Turkish border, where people were incarcerated in inhuman and degrading conditions, including by keeping them in cages. In December, a Sky News investigation released additional footage of Bulgarian border police allegedly shooting a Syrian man who was on the Turkish side of the border.

Since 1 January 2017, the Ministry of Interior no longer discloses the number of prevented entries in its publicly available statistics. However, in January 2023, the Interior Minister reported 160,000 prevented entries throughout 2022.

Uit voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat geen effectief behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Bulgarije zou plaatsvinden bij een mogelijk overdracht van verzoeker aan Bulgarije.

Ten vierde, op het niveau van **gezondheidszorg** hebben de auteurs van het AIDA-rapport melding gemaakt van potentiële factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren. Hieruit kan redelijk worden geconcludeerd dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoeker problematisch is met als gevolg dat een overdracht naar Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Luidens voormelde rapport, de belemmering tot gezondheidszorg in Bulgarije is te wijten aan materiële en financiële problemen in hoofde van de Bulgaarse overheid die tot op heden niet in staat is om een minimum gezondheidszorg op porten te zetten.

Ten vijfde merkt verzoeker op dat verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft zonder op **zorgvuldig** wijze onderzoek te voeren naar de vraag of verzoeker, onafhankelijk van zijn wil, na terugkeer naar Bulgarije nog steeds bij machte zal zijn zelf financieel in te staan voor een menswaardige voorzieningen in Bulgarije zoals huisvesting om te vermijden dat verzoeker een reëel risico loopt om zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen met negatieve gevolgen voor de fysieke gezondheid van verzoeker.

De bestreden beslissing ontkent niet dat personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije zich daar in penibele levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met talrijke belemmeringen met betrekking tot de toegang tot menswaardige voorzieningen.

Meer nog merkt verzoeker erop dat de bestreden beslissing werd genomen zonder de situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije zorgvuldig naar behoren te analyseren. Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid en schendt hierdoor voormelde normen waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het is voor verzoeker onduidelijk waarom zijn aanvraag voor verblijf wordt geweigerd terwijl de bestreden beslissing geen zorgvuldig onderzoek gevoerd heeft naar de situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije.

In het arrest van Uw Raad, heeft de zetel terecht geoordeeld dat de bestreden beslissing dient vernietig te worden onder volgende overweging "de Raad is van oordeel dat niet voldoende onderzocht is of verzoekers, onafhankelijk van hun wil, na terugkeer nog steeds bij machte zullen zijn zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat zij een reëel risico lopen om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor de fysiek gezondheid van verzoeker en hun kind. Verzoekers stippen terecht aan de in casu de verwerende partij de beslissing heeft genomen zonder de situatie van verzoekers in geval van terugkeer naar Bulgarije naar behoren te analyseren, waarbij behoorlijk rekening wordt gehouden met de gezondheidssituatie van verzoeker en hun vierjarig kind" (RvV 27 november 2020, nr. 245.005).

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoeker is geboden in Bulgarije voldoende toereikend is, in de zin dat er geen reëel risico zou zijn op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met menselijke waard in het licht van artikel 4 van het EU-Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit voorgaande persoonlijke ervaring en verschillende landeninformaties in Bulgarije, blijkt onmiskenbaar dat de situatie voor verzoeker en ander statushouders in Bulgarije moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen. Het gevolg hiervan is het feit dat verzoeker ontegensprekelijk in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt – in een onmenselijke en vernederende toestand – in strijd met voormelde normen, waaronder artikel 4 van het EU-Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Hieruit volgt dat de weigering van verblijf met een overdracht van verzoeker aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling van verzoeker aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Dienvolgens zijn er voldoende gronden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”.

2.3.3. In de bestreden akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, b), van de Dublin III-verordening. Tevens bevat ze een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoonde dat verzoeker op 30 juni 2023 internationale bescherming in Bulgarije vroeg, de Bulgaarse instanties instemden met het verzoek om verzoeker terug te nemen en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Bulgarije inzake de toegang tot opvangvoorzieningen, de asielpprocedure en de gezondheidszorg. Verweerder steunt hiervoor in hoofdzaak op het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over Bulgarije, waarvan hij een kopie heeft toegevoegd aan het administratief dossier. Hij verwijst ook naar een factsheet opgesteld door de Bulgaarse overheden op 20 april 2023 en verstrekt de internetlink waar het rapport kan gevonden worden. Ten slotte verwijst hij ook naar een verslag van een werkbezoek van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023, dat hij eveneens toevoegt aan het administratief dossier. De motieven die de bestreden akte onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze hierin worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt ze hem niet in staat stellen zich er tegen te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. De conclusie dat deze plicht niet geschonden werd door verweerder dringt zich des te meer op gezien uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motieven van de bestreden akte kent, vermits hij ze op inhoudelijk vlak bekritiseert en aangeeft de schending van de materiële motiveringsplicht te willen aanvoeren. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt dan ook niet.

2.3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.5. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2, van de Dublin III verordening dat als volgt luidt: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat

die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het in de bestreden akte aangehaalde arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest). Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

2.3.6. Verzoeker is van oordeel dat er voldoende aanwijzingen zijn dat hij in Bulgarije onderworpen zou worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Hij wijst op het feit dat hij eerder in Bulgarije geslagen en mishandeld werd en er is volgens verzoeker sprake van ernstige structurele en systematische tekortkomingen in hoofde van de Bulgaarse autoriteiten in het kader van de internationale bescherming. Volgens zijn hem zijn er meer bepaald structurele tekortkomingen op het niveau van de opvangfaciliteiten, de toegang tot de asielprocedure en de toegang tot de gezondheidszorg. Hij haalt ter ondersteuning van zijn betoog uittreksels aan van het AIDA-rapport voor Bulgarije van maart 2023 en van *"Lighthouse reports: Europe's black sites, published on 8 December 2022"*, waarvan hij de internetlink verstrekt.

2.3.7. Verzoekers Dublin-interview van 4 augustus 2023 bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker op de vraag³⁹ *Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoeker tot internationale bescherming (volgens artikel 3,§1, van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?* het volgende antwoordde voor wat betreft zijn wedervaren in Bulgarije: *"Ik heb bezwaar, ik werd geslagen door de politie en ik wil daarom niet terugkeren. (...)"*.

In de bestreden akte kan hierover het volgende worden gelezen:

"Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij werd geslagen door de Bulgaarse politie. Daaromtrent wensen we alvast te benadrukken dat de betrokkene het nalaat hier enig bewijs voor te leggen of dit staat met concrete verklaringen. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd benadeeld door de Bulgaarse politie. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag bijgevolg worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit

en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen”.

Door opnieuw zonder meer kort te poneren dat hij in Bulgarije geslagen werd door de politie, zonder dus ook maar enig detail hierover te verstrekken, toont verzoeker niet aan dat de bovenvermelde beoordeling van verweerder foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig is met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest.

2.3.8. In de bestreden akte kunnen voorts de volgende genuanceerde overwegingen worden gelezen:

“De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, pagina 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, pagina 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDArapport, pagina 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDArapport, pagina 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDArapport, pagina 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, pagina 66).

(...)

In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (pagina 46). We merken op dat in het AIDArapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (pagina 14, 15, 71, 75, 76 & 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten naar Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (pagina 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, pagina 1). (...) Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69)”.

2.3.8. a) Deze overwegingen kunnen bezwaarlijk onderuit gehaald worden door verzoekers simpel bloot betoog, *“Op het niveau van opvangfaciliteiten, wordt verzoeker in Bulgarije geconfronteerd met tekortkoming van de Bulgaarse overheid wegens gebreke aan opvangcentrum alwaar verzoeker gedwongen werd destijds op straat over te nachten (sic)”*. Verzoekers betoog klemt des te meer gezien uit zijn Dublin-interview van 4 augustus 2023 blijkt dat hij op de bovenvermelde vraag 39 van zijn Dublininterview ook het volgende antwoordde: *“Ik heb 16 dagen in een gesloten centrum gezeten en 4*

dagen in een open centrum". Na die 20 dagen verliet hij Bulgarije. Verzoeker benadrukt voorts de aanzienlijke toevloed van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije die volgens hem een impact hebben op de opvangfaciliteiten aldaar, maar hij gaat eraan voorbij dat verweerder in de bestreden akte vaststelt dat Bulgarije een transit land is wanneer hij erop wijst *"dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 15)"*. Van de Afghaanse verzoekers om internationale bescherming zoals verzoeker stelt verweerder vast dat *"de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije [bleef] verlaten (AIDA-rapport, pagina 66)"*. Dit is ook in lijn met verzoekers eigen geval vermits hij volgens zijn eigen verklaringen afgelegd tijdens zijn Dublininterview slechts 20 dagen in Bulgarije verbleven heeft.

2.3.8.b) Er is de Raad geen informatie bekend en verzoeker brengt ze ook niet bij dat de beschikbare plaatsen in het opvangcentrum van Sofia, waar hij als Dublinterugkeerder zal terechtkomen, op dit ogenblik allemaal ingenomen zijn of dat er aldaar veel meer personen worden opgevangen dan de maximumcapaciteit toelaat. Het is voorts niet uitgesloten dat verzoeker (daarna) in andere opvangcentra zou terechtkomen. Dit is afhankelijk van de bezettingsgraad van de opvangcentra, zoals in de bestreden akte kan gelezen worden. Verzoeker haalt evenmin de overwegingen in de bestreden akte onderuit die betrekking hebben op de totaalcapaciteit van de opvangcentra in Bulgarije voor verzoekers om internationale bescherming: *"Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDArapport, blz. 79)"*. Ook op dit vlak is de Raad geen informatie bekend en verzoeker brengt ze ook niet bij dat de 3931 beschikbare plaatsen op dit ogenblik allemaal ingenomen zijn of dat er veel meer personen worden opgevangen in de opvangcentra dan de maximumcapaciteit toelaat.

2.3.8. c) In de bestreden akte kan verder worden gelezen:

"De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, pagina 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 15 & 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, pagina 72)".

Dit zijn eveneens genuanceerde afwegingen. De kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten in de open opvangcentra is verre van ideaal, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het bovenvermeld arrest Jawo van het Hof van Justitie, werd bereikt. Het Hof gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (punt 93). Het Hof herinnerde hieraan in zijn arrest in de zaak C-233/18 van 12 november 2019 dat handelde over de Opvangrichtlijn 2013/33/EU en opvangcentra. De conclusie dat de hardheidsdrempel niet bereikt wordt, dringt zich in eerste instantie des te meer op gezien op pagina 15 van het betrokken AIDA-rapport kan gelezen worden dat de Bulgaarse autoriteiten veel inspanningen leveren om de omstandigheden in de opvangcentra te verbeteren en hierbij actief donaties zoeken. Er is in dit verband sprake van *"Donor agreements throughout the year with different agencies, organizations and individuals, e.g. food products (Food Bank), mattresses, pillows, blankets, bed linen and hygiene packages (UNHCR with BGN 700,000 donation), medicines and medical supplies (Red Cross), textbooks and other school items (Caritas), toys and other children's items (UNICEF)"*. Dit alles wijst niet op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de voorzieningen in de opvangcentra. De conclusie dat de hardheidsdrempel niet bereikt wordt, dringt zich in tweede instantie des te meer op gezien in het AIDA-rapport op pagina 15 wordt gesteld: *"The most serious concern remained the safety and security of asylum seekers accommodated in reception centre"* (vrij vertaling: de grootste zorg blijft de veiligheid en beveiliging van de verzoekers om internationale bescherming in de opvangcentra). Hieruit kan redelijkerwijs afgeleid worden dat de kwaliteit van de accommodatie, alsook de kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten als minder preoccupant worden beschouwd. Verzoeker die verklaard heeft 16 dagen verbleven te hebben in een gesloten centrum en vervolgens 4 dagen in een open centrum, waarna hij Bulgarije reeds verliet, heeft weliswaar tijdens zijn Dublininterview kort verklaard dat *"er te weinig eten was"* in Bulgarije, maar dit was ook niet de reden van zijn vertrek uit Bulgarije, vermits hij tijdens zijn Dublininterview verklaard heeft dat hij voor België gekozen heeft omdat dit zijn *"target land"* was, *"vanaf*

het moment dat ik Afghanistan verliet” (antwoord verzoeker op vraag 37: “Is er een specifieke reden waarom u precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen?”).

2.3.8. d) Het verdere betoog van verzoeker over de erbarmelijke omstandigheden in de gesloten centra in Bulgarije is niet dienstig, vermits hij niet aantoonde dat hij als Dublin-terugkeerder, wiens verzoek om internationale bescherming in behandeling is in Bulgarije - de Bulgaarse autoriteiten hebben de terugname van verzoeker immers aanvaard op grond van artikel 18 (1) b) van de Dublin-III Verordening -, terecht zal komen in dergelijke centra. De Raad herhaalt dat de bestreden akte erop wijst, *“De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, pagina 1)”*.

2.3.9. Gelet op het voorgaande kan de Raad verzoeker manifest niet volgen waar verzoeker concludeert: *“Uit voorgaanden komt Uw Raad ontegensprekelijk tot het besluit dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije, in casu verzoeker, dermate structurele en systematische tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604.2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Reden waarom verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht juncto artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest schendt”*.

2.3.10. Volgende punt van verzoekers kritiek betreft de volgens hem structurele en fundamentele tekortkomingen voor wat betreft de toegang tot de asielpprocedure in Bulgarije. Gans verzoekers betoog ter ondersteuning van deze kritiek m.i.v. zijn verwijzing naar het “Lighthouse” rapport van 8 december 2022, is echter niet dienstig, vermits dit handelt over de pushbacks aan de buitengrenzen van Bulgarije. Verzoekers situatie wijst er trouwens op dat hij een verzoek tot internationale bescherming heeft kunnen indienen in Bulgarije. Voorts, zoals al ettelijke keren gezegd wijst de bestreden akte op het volgende, *“De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, pagina 1)”*. Sofia bevindt zich niet aan de buitengrenzen van Bulgarije waar de pushbacks inderdaad een impact hebben op de toegang tot de asielpprocedure wat in de bestreden akte trouwens wordt toegegeven. Verzoeker wordt echter overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublin-III Verordening, waarbij de bestreden akte stelt : *“Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet, pagina 1)”*. Verzoeker brengt niets concreets aan dat deze overwegingen aan het wankelen brengt.

2.3.11. Een volgende punt van kritiek van verzoeker betreft de toegang tot de gezondheidszorg in Bulgarije. Volgens verzoeker kampt de Bulgaarse overheid met materiële en financiële problemen zodat ze niet in staat is om een minimum aan gezondheidszorg op poten te zetten. De Raad leest in de bestreden akte dat er toegang is tot dringende medische hulp en dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op dezelfde gezondheidszorg als eigen Bulgaarse onderdanen. In de praktijk ondervinden deze verzoekers, *“net als de Bulgaarse bevolking”*, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door inderdaad materiële en financiële tekorten aldus de bestreden akte. Dat de toegang tot gezondheidszorgen in Bulgarije mogelijkermits voor iedereen minder goed is dan in België houdt op zich echter niet in dat er sprake is van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest bij een overdracht van verzoeker naar Bulgarije. De bestreden akte geeft voorts aan: *“De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben”*. Verzoeker brengt niets in concreto aan dat deze

vaststelling onderuit haalt. Het betoog van verzoeker dat de toestand van de gezondheidszorgen in Bulgarije een overdracht naar dit land belemmert, klemmt des te meer gezien hij tijdens zijn Dublin-interview verklaard heeft, *“Ik heb een goede gezondheid”*.

2.3.12. Ten slotte valt verzoeker erover dat verweerder de bestreden akte getroffen heeft *“zonder op zorgvuldig wijze onderzoek te voeren naar de vraag of verzoeker, onafhankelijk van zijn wil, na terugkeer naar Bulgarije nog steeds bij machte zal zijn zelf financieel in te staan voor een menswaardige voorzinnen in Bulgarije zoals huisvesting om te vermijden dat verzoeker een reëel risico loopt om zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen met negatieve gevolgen voor de fysieke gezondheid van verzoeker”*.

De Raad ziet niet in wat de grondslag is van verzoekers betoog. Immers komt zoals gezegd verzoeker terecht in een opvangcentrum in Sofia, waardoor dus geen huisvestingsprobleem dreigt. Voorts kan verzoeker niet onwetend zijn van wat hij zelf verklaard heeft aan verweerder tijdens zijn Dublin-interview. Hieruit komt naar voren dat verzoeker, een jonge man van 24 jaar, een goede gezondheid heeft en reeds maanden rondreist en verblijft in verschillende landen (Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië Herzegovina en Kroatië) voordat hij naar België kwam. Bovendien moet nog worden opgemerkt dat verzoeker niet onbemiddeld blijkt te zijn, aangezien hij aangaf 7000 euro te hebben betaald aan een smokkelaar om zijn reis te organiseren. Verzoeker blijkt dus zeer zelfredzaam te zijn. Het feit dat hij mogelijks eventueel tijdelijk geen huisvesting zou krijgen of onvoldoende eten of te maken zou krijgen met belemmeringen inzake een toegang tot gezondheidszorgen of tijdelijk werkloos zou zijn, laat dus hoe dan ook niet automatisch toe te besluiten dat hij hierdoor in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen. Er blijkt immers niet dat hij niet zelf tijdelijk kan voorzien in zijn basisbehoeften en verzoeker kan zoals gezegd niet onwetend zijn van zijn eigen verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview.

2.3.13. Verzoeker heeft met zijn kort en voornamelijk theoretisch betoog de grondslag van de vaststellingen van verweerder in de bestreden akte niet onderuit gehaald dat het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang, begeleiding en medische verzorging van verzoekers, niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Uit de bestreden akte blijkt duidelijk dat verweerder de situatie in Bulgarije zorgvuldig in kaart heeft gebracht, waarbij hij aandacht heeft besteed aan de verklaringen die verzoeker heeft afgeleid tijdens zijn Dublininterview.

Verzoeker is overtuigd van het tegendeel maar dit kan niet tot een ander oordeel leiden, temeer daar het arrest van de Raad waarop hij zich baseert, niet alleen handelt over een vernietiging van een beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar ook betrekking heeft op de situatie in Griekenland en op een gezondheidssituatie van een volwassene en een vierjarig kind waarmee geen rekening werd gehouden. Dit is manifest niet verzoekers situatie.

2.3.14. Het enig middel is ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. EKKA